

РЕШЕНИЕ

№ 4437

гр. София, 17.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 26.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **905** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на А. С. П. от [населено място], в качеството ѝ на [фирма], срещу ЗАПОВЕД № РД-18-1/ 03.01.2011г. на директора на Дирекция „Контрол по строителството” на Столична община (СО). С процесния административен акт, на основание чл.57а, ал.1, т.1 и т.2, ал.3, ал.6 и ал.7 ЗУТ е наредено на жалбоподателката да премахне преместваем обект: „Павилион”, намиращ се в [населено място], район „Н.”, ж.к.”Н. – III част”, кв.57, местността [улица], [улица], последна спирка на трамвай №7.

В жалбата и в писмените бележки по същество на спора са изложени доводи за недействителност на оспорвания административен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. На първо място жалбоподателката твърди, че процесният павилион е поставен въз основа на одобрени строителни книжа и издадено разрешение за строеж. На следващо място претендира, че обектът, предмет на оспорваната Заповед, не е преместваем по смисъла на чл.56 ЗУТ, тъй като не може да бъде транспортиран и преместен на друго място без да се наруши неговата цялост. Моли съда да отмени Заповед № РД-18-1/ 03.01.2011г.

Ответникът – директор на Дирекция „Контрол по строителството”, оспорва жалбата. В писмено Становище от 07.02.2011г. и чрез процесуалния си представител – юрк. П., излага подробни доводи за нейната неоснователност. Твърди, че процесният павилион представлява преместваем обект по смисъла на чл. 56 ЗУТ за който няма издадено

разрешение за поставяне и не е сключен договор за наем със собственика на земята. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.10.2010г. длъжностни лица от районната администрация на район „Н.“ извършват проверка на процесния обект: „Павилион“, поставен в кв. 57 по плана на [населено място], местността „бул. Л. шосе“, ж.к. Н.“ - III част, [улица]– последната спирка на трамвай №7. За резултатите от проверката е съставен Констативен акт № 17 (КА, л. 27 - 29). Прието е от длъжностните лица, че обектът – собственост на жалбоподателката С., е поставен в нарушение на чл.10 от Наредбата за преместваемите обекти на територията на СО и чл.56 ЗУТ, тъй като договорът за наем на земята е прекратен. Като приложение, неразделна част от КА е приложена ситуационна скица. Констативният акт е обявен по реда на §4 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ – чрез залепване на съобщение върху процесния павилион на 03.11.2010г. Това обстоятелство се установява с приетите и неоспорени по делото Съобщение № 17 (л.33), Служебна бележка № 17/ 03.11.2010г. (л.34) и Уведомително писмо рег. № СД-7000-783/ 02.11.2010г. (л.35).

Срещу констатациите на акта жалбоподателката е подала писмено възражение с рег. № СД-7000-784/ 09.11.2010г. (л.39, 40).

Въз основа на КА и след като е взел предвид възражението на жалбоподателката директорът на Дирекция „Контрол по строителството“ е издал оспорваната Заповед, като е приел, че е налице незаконосъобразно поставен преместваем обект, монтиран върху имот, частна общинска собственост без разрешение за поставяне и без съгласие на собственика и сключен договор за наем.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Заключение на вещото лице – инж. Й., не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно дадено. От експертизата и обясненията на вещото лице, дадени в съдебно заседание се установяват следните релевантни за спора факти: а) процесният павилион е изработен на място по индивидуален проект от метална конструкция – метални профили и ламарина, с плосък покрив и е монолитен към бетоновата основа на площадката; б) павилионът е изграден въз основа на издадено разрешение за строеж, схема за поставяне и договор за наем на общинска земя; в) павилионът е изграден в съответствие с одобрения проект и при спазване на определените строителна линия и ниво; г) процесният обект не може да бъде отделен от мястото на което се намира без да се наруши неговата цялост.

За установяване на твърдените от страните факти и обстоятелства по делото са приети относими писмени доказателства: Акт за общинска собственост № 380/ 19.09.1997г. (л.31, 32); Жалба вх. № 20196/ 28.10.2010г. (л.47, 48); Възражение рег. № СД-7000-779/ 28.10.2010г. (л.49, 50); Договор № 11.10.1/ 22.07.2002г. (л.60-63); Споразумение към Договор № ТД (11.10.1)/ 10.07.2008г. (л.64); Схема за поставяне на павилион от 07.06.1995г. (л.70); Протокол №13/ 29.06.1995г. за определяне на строителна линия и ниво (л.71); Разрешение за строеж № 71/ 10.06.1995г. (л.81); Договор № 16.13.2/ 08.05.1995г. (л.125, 126) и Договор за разрешаване на временно строителство № 16.13.1/ 08.05.1995г. (л.127, 131), които ще бъдат съответно коментирани при формиране на правните изводи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ, подадена е в срок от легитимирано лице, с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателката доводи и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед № РД-18-1/ 03.01.2011г. е издадена от компетентен административен орган. За установяване на това обстоятелство ответникът е представил по делото Заповед № РД-09-3345/ 29.05.2008г. на кмета на СО, с която на основание §1, ал.3 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.61/ 2007г.) последният е оправомощил директора на Дирекция КС да издава Заповеди за премахване на преместваеми обекти по чл.56 и чл.57 ЗУТ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират неговата отмяна.

Оспорваната Заповед е незаконосъобразна поради противоречието ѝ с материалния закон, отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

На първо място съдът приема, че процесният павилион не представлява „преместваем обект“ по смисъла на чл.56 ЗУТ. В първоначалната редакция на ал.1 на чл.56 (ДВ, бр.1/ 2001г.) терминът "преместваеми обекти" е бил пояснен с изрази "които не са трайно свързани с терена" и указва на възможността обектът да бъде демонтиран без разрушаване и преместен другаде. С изменението на разпоредбата (ДВ, бр.103/ 2005г.) този израз отпада, поради което начинът на прикрепване на обекта към терена вече е без значение, но остава изискването същият да бъде преместваем - т.е. да е налице възможност за свободното му предислоциране без да се наруши неговата цялост. В процесния случай от неоспореното заключение на СТЕ безспорно се установява, че павилионът е конструкция от метални елементи, сглобени на място и трайно прикрепени (замонолитени) върху бетонов фундамент и не може да бъде преместен на друго място без да бъде разрушен. Извън това съдът приема, че положената бетонова основа представлява строеж по смисъла на §5, т.38 ДР ЗУТ и поради начина на свързването ѝ с павилиона определя и последния като строеж, а не като „преместваем обект“.

На следващо място, от приетите и неоспорени по делото писмени доказателства: Разрешение за строеж № 71/ 10.06.1995г., Протокол №13/ 29.06.1995г. за определяне на строителна линия и ниво и Схема за поставяне на павилион от 07.06.1995г., съдът приема за установено обстоятелството, че процесният павилион е изграден като временна постройка при условията на чл. 120, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство (ППЗТСУ). Съгласно изричната норма на ал.3 на същата норма тези обекти са подлежащи на премахване по реда на чл.160, ал.2 ЗТСУ, а след влизане в сила на ЗУТ материята се урежда в чл.54 ЗУТ. Следователно и доколкото процесният павилион е изграден като временна постройка, а не като преместваемо съоръжение по смисъла на чл.120а ППЗТСУ, редът и условията за премахването му са тези, установени в чл.54, ал.1 ЗУТ, а не съобразно условията на чл.57а ЗУТ.

При така направения извод за недействителност оспорваната Заповед № РД-18-1/ 03.01.2011г. следва да бъде отменена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25-и състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД-18-1/ 03.01.2011г. на директора на Дирекция „Контрол по строителството” на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова